

PSC: dues ànimes o cap?

Què farà el PSC si efectivament es produeix el xoc de trens entre els governs espanyol i català? Què farà si hi ha una crisi institucional entre Catalunya i l'Estat? Què farà si les quantitats compromeses en aplicació de les previsions estatutàries o en els acords adoptats per corregir la crònica manca d'inversions de l'Estat a Catalunya no s'aporten? Què farà si, davant el tancament negociador del govern del PP en relació al tracte fiscal que rep Catalunya, el govern de CiU convoca les forces del catalanisme a constituir un front de dignitat nacional? A quina banda es posarà? ¿Denunciarà la situació d'injustícia flagrant que pateix Catalunya, i especialment els seus sectors populars, davant dels altres partits socialistes europeus, o bé es refugiarà en la defensa d'una concertació d'agències fiscals i la via de mantenir un diàleg de sords inacabable en què tots els trumfos són en mans de qui governa a Madrid?

La situació de crisi ha fet més dramàtics els efectes acumulatius de l'espoli fiscal. En un doble sentit. 1) Ha limitat encara més el marge de maniobra d'una Generalitat que, disposant de poca capacitat de decisió i d'intervenció en àmbits fonamentals, es veu sotmesa a l'ofec financer sistemàtic administrat pel mateix Estat que li discuteix i lamina les competències i els recursos. 2) Ha abocat a una política pública de retallades (sovint no correspostes a escala espanyola) que han alentit la marxa general de l'economia catalana, han afectat greument els serveis públics i el conjunt de les polítiques socials i han repercutit de manera dramàtica en la situació de centenars de milers de persones i famílies.

Aquestes persones i famílies són víctimes directes tant de la crisi com del principal factor d'estrangulació de les polítiques públiques catalanes d'inversió, de reactivació econòmica i de prestació de serveis. Pèrdua de la feina, exhauriment del dret a la percepció d'ajuts, execució de desnonaments, necessitat de recórrer a la caritat per obtenir aliments, desesperació i fam, manca de perspectives. Tot això passa cada dia, constantment. Aquí. Tot això afecta especialment els sectors més vulnerables i contribueix a l'empobriment del país i a reduir les possibilitats de tirar endavant. Caldria

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

popular del país. Una mica sí, sens dubte, entre les romanalles d'una burgesia i una classe mitjana alta –que combina franges rendistes amb franges d'intensa activitat emprenedora o professional– de vida més o menys confortable. Però, ¿i tota la resta? El principal problema estructural de l'economia catalana és el reiterat balanç negatiu entre els recursos que el conjunt del país arriba a produir i l'escassa capacitat col·lectiva de captar-los i utilitzar-los per di-

namitzar el propi sistema econòmic. En l'etapa democràtica, una part significativa d'aquest balanç negatiu, d'aquest desequilibri, es produeix, s'explica i s'executa mitjançant el dèficit fiscal.

Alguns articulistes i tertulians conservadors (de dretes i d'esquerres), defensors de la continuïtat, de les coses tal com són, plantegen que l'assumpte del concert econòmic o del pacte fiscal queda lluny dels problemes immediats de la gent. Diuen que, ara, això no és una prioritat. Ben al contrari, és una prioritat màxima. Perquè el principal problema del Govern, instrument bàsic de les polítiques socials, és la caiguda dels ingressos i la manca de solvència. Govern, polítiques socials i beneficiaris necessiten uns recursos que legítimament els pertanyen i que, en canvi, són alienats per l'Estat, que en fa un ús discriminatori; com ho constaten els seus pressupostos, les seves mesures, el seu discurs

emascarador i les seves amenaces.

Què farà el PSC, quan arribi l'hora? ¿Continuarà fent funambulisme i dient que no n'hi ha per tant? ¿Optarà, finalment, d'una forma clara i inequívoca pel compromís radical amb els sectors populars, d'on obté bona part del suport electoral, i defensarà els seus interessos davant la crisi? ¿Donarà la cara per les seves classes populars? ¿O bé assumirà la condició de partit sucursal i evitarà revelar els mecanismes que drenen els recursos que els seus electors necessiten, perquè la seva lleialtat primordial no és la gent sinó el sistema, no és la nació sinó l'Estat? La crisi està situant tothom en la necessitat de prendre decisions. Aquells partits que han viscut instal·lats en l'ambigüïtat i administrant diverses ànimes –tot i que la majoria saben quin és el seu país– les hauran de jerarquitzar i triar-ne alguna. Si no ho fan, potser la seva gent descobrirà que només era un catàleg d'identificacions i miratges per buscar rèdits electorals. Que no eren ànimes sinó ombres; projeccions fantasmals.

DANIDE

suposar que aquesta és la bona gent amb la qual un partit d'esquerres està més directament compromesa. Caldria suposar que les polítiques defensades per un partit d'esquerres són les que considera més favorables a aquests sectors i les que permeten acostar el model econòmic general i la qualitat de vida de la gent a uns paràmetres raonables de justícia i d'un cert equilibri social. Ja no dic igualtat, per no semblar massa radical; i no parlo de fraternitat, per no ferir susceptibilitats.

On és el resultat històric de les plusvàlues de la *fàbrica d'Espanya*? On són les acumulacions de capital? No pas a les caixes, acabades de volatilitzar, que concentraven bona part de l'estalvi i del deute familiar

Les polítiques socials necessiten uns recursos que l'Estat aliena i usa de manera discriminatòria. ¿Donarà la cara el PSC per les 'seves' classes populars?